

Priloga Novin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. septembra

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list

Vrežuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašene verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, ka prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok danl.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Europe 25 Din., v Ameriko i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Za to naročnino objavi M. List tudi vse dopise i izvrši vse naročitve Amerikancov i Kanadancov brezplačno.

Naročniki se deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštnine, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z rdečov obrezov 12 Din. z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnega venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

Na sirotišnico „Dom svetoga Frančiška v Črensovcih“ so darovali v dinaraj sledeči: Kodila Bara, Ižekovci, prosi za zdravje, 20, Senica Martin, Ižekovci 20, Žižek Mihal Ižekovci 20, Stanko Marija Žižki v zahvalo za srečno odajo 10; Prša Verona Žižki v zahvalo za srečno odajo 5; N. Žižki v zahvalo za srečno odajo 10; Kramar Martin Žižki 75; občina Črensovci grabo poleg pokopališča; hranilnica i pošojilnica v Črensovcih 1000 Din. za fundacijo slepih sirot; Godina Marija, D. Bistrica v zahvalo za dež 10, Marton Kata D. Bistrica prosi za odpušćanje grehov 10, Kohek Mihal i Treza prosita za pokojnoga oćo 10, Marton Kata D. Bistrica 2, Tkalec Marija i Marić Kristina nabrale v Odrancih 65, Gerić Števan M. Polana prosi za edno pokojno 10, Smej Števan Belćinci 10, Madjar Marija Hotiza 10, Madjar Ana Hotiza v zahvalo svetomi Antoni, ka je stvar srećno odana 10, najdeno 1, Horvat Marija Črensovci prosi za srećno potivanje v Canado 10, Horvat Marija Črensovci prosi za zdravje moža 10, Horvat Števan M. Polana 25, Balažić Orša z G. Bistrice prosi za stanovitnost dva sina v Ameriki 20, Kocet Janoš G. Bistrica v zahvalo sv. Antoni, ka je stvar srećno odana 20, Kocet Janoš G. Bistrica prosi za ednoga pokojnoga 10, Tkalec Kata G. Bistrica 10, Hren Ana Sr. Bistrica prosi za srećen porod 10, Romarje od Marije Bistrice z Črensovske fare 41, Tivadar Ivan kolonist Mostje 10, N. N. z Gomilic prosi po svetoi Maloi Treziki Bl. Devico Marijo za zdravje deteta 20, Jakšić Ivan i Horvat Števan nabrala na G. Bistrici 174, Lebar Martina žena G. Bistrica, prosi zdravje 20, Tkalec Klara G. Bistrica 10, II. Radostna Roža G. Bistrica 11, Kotrige škapulerske Matere bože z D. Bistrice, prosijo naj se razširi njena ćast 20, Horvat Martin i Kramar Jožef nabrala na Srednjoj Bistrici 155, N. Žižki v zahvalo, ka njej je Bog stvar občuvao 10 D.

Oća sirot povrni vsem obilno!

ODBOR.

Mladi misijonar.

Moje potüvanje se je začnolo 3. oktobra, gda sam se poslovo od domači. Velka je bila moja žalost, liki tolažila me je miseo, ka najmenši trüd nede pozableni.

Ešče tisti den sam prišo v Ljubljano. Nadvse lübeznivo so me sprejeli gospodje na Rakovniki. Drügi den sam nadalüvao svojo vožnjo proti Turini. Bilo je že tretjikrat, ka sam se pelao po istoj poti, zato sam se mindri nej stavlao, kak gda človek šče kaj novoga viditi. Pa tüdi časa je ne bilo. V Turini so me moji tovariši že čakali. Naš vrhovni predstojnik so vsakšemi dali misijonski križec i se od vsakšega posebi poslovili. Eden mesec smo mogli čakati, ka je odplavala ladja od Genove. Drügi den smo si že razgledavali francosko pristanišče Marseille. Lepo i velko morsko mesto je to, od šteroga smo se že drügi den mogli ločiti. Tista noč je bila jako viherna. Ladja se je močno zibala i moje tivariše je mantra morski beteg. Znete ka je to? Rado gori žene, pa tüdi vü. Jaz sam na srečo celo noč dobro spao. Celi drügi den smo se vozili. Dne 2. novembra smo prišli v Barcelono na Španskom. Tü je ravno te bila velka razstava. Dne 4. novembra smo prevozili ožino Gibraltar. Tü sam skoro od blüzi vido Afriko, zato, ka sta si tam Afrika pa Evropa samo 3 km. naraznok. Tü se zdaj začne tista duga vožnja, med šterov človek neve, ka bi delo. Edno posebno reč sem tüdi vido. To je bilo shajanje i zahajanje sunca. Či se je sunce bole približavalo morji, tem vekše je gračüvalo; okoli njega pa je bilo vse kak v ognji, voda, megla i mi. Eden večer, gda je že sunce zatonilo, smo zaglednoli prve ptice. To je bilo znamenje, ka je zemla blüzi. Okoli polnoči smo se pripelali v Trinidad, prvo Amerikansko pristanišče. Nato so se hitro minjavale drüge štacije, kakti: Guana, Curacao, Puerto Colombia, gde nas je zapüstilo dosta tivarišov, ar so bili namenjeni v tiste kraje, potom Cartagena i nazadnje Calan. Pri tom varaši se začne velki panamski prekop. Ladje idejo prek toga prekopa ščista po svojem. Vodo najpre umetno gor zdigavlejo, tak ka ido ladje najpre gor, te pa dol po bregi. Vse to se dela s pomočjov velkih kadi za vodo. Tü smo srečali edno jugoslovansko ladjo. Od tü naprej so se hitro menjavale štacije: Bolboa, Libertad, Kallav, Mollendo, Arrica, Ikike, Auto fagaste, i slednjič Valparaiso, kama smo prišli dne 5. decembra. Iz Evrope v Ameriko smo vozili 36 dni. Z pristanišča smo se včasi odpelali z drügimi salezijanci v salezijanski zavod. Tam so nas lepo sprijeli celo z godbov. Drügi den smo si poglednoli zavod i najlepši tao varaša.

Tü je zdaj vse inači kak pri vas. Vi tam zmrzavlete, mi pa eti črešnje zobamo. Po obedi smo nadalüvali pot proti Santiagu. Do cila smo prišli ob 6. Tüdi tü so nas že čakali Salezijanci iz Macul. Drügi den smo si poglednoli zavod i najlepši tao varaša, nato smo se pa odpelali z drügimi Salezijanci v naš zavod v Macul.

Naše potüvanje smo dokončali na svetek Nevtepene 8. decembra. Marija je stem štela pokazati, ka je ona vodila našo vožnjo i nas srečno pripelala do cila. Zahvalili smo se njoj i jo prosili, naj nam pomaga, ka srečno prepotüjemo trnjavo pot življenja i pridemo do cila v sveti raj.

MAROŠA MARTIN, salez. misijonar.

V Vatikanu so napravili celo razstavo darov, ki so jih dobili sv. Oča ob svojem jubileji. Med darovi je tüdi vnogo takših, ki so prišli iz misijonskih krajev.

Bodi popolen.

XI.

Vse znanje svetnikov se lahko izkaže z dvojov rečjov: delati i trpeti. Tisti, šteri to oboje najbolše spuni, je največši svetnik. (Sveti Frančišek Saleški).

Nikdar se nemremo zadosta načudivati, ka so vse včinioli i pretrpeli velki svetniki, kak sveti Ambrozij, Bazilij, Hieronim, Krizostom, Dominik, Vincenc Pavelski i vnoqi drugi.

V življenjepisi očakov, čtemo, ka je sveti Dorotej svojega vučenika Dositeja vsikdar navajao na zatajüvanje, ka bi ga v dobrom i svetom življenji vtrdno. Či je opazo, ka njegov vučenik ma kakši lepi predmet, ga njemi je vkraj vzeo, čeravno bi njemi bio potreben. Vnogokrat, kda ga je kaj pitao, njemi je ne odgovoro, kratko; vse povsedi je poskušao, ka njegova želenja i nagnenja odpravi. Dositej ga je v vsem bogao i trpo brez odgovarjanja pa je že v petih letaj dosejno veliko svetost.

Moliev: O predobri Jezuš, daj mi gorečnost Tvojih svetnikov, ka se bodem z vednakov srčnostjov zatajüvao i ka vsikdar z veseljom včinim ono, ka se mojoj naturi najbolje proti postavlja pa tak dosegnem korono zatajüvanja.

Šestjezero krivovercov je povrno v tresetih letaj svojega misijonskoga pozvanja pavlist amerikanec v Bertrand Conway, v Ameriki.

Šoferje molijo. V Londoni so katoličanski šoferje stopili v bratovčino i so skupno molili edno vüro Najsvetejše Oltarsko Svestvo v cervi svete Ane.

Doktorje delajo dühovne vaje. V eršekiji New-Yorka v Ameriki je v „Domi sv. Ignacija“ 134 doktorov (zdravnikov) delalo dühovne vaje.

Rimsko nagrado za najlepšo podobo je dobo Amerikanec Marks Simpson Jr. Viljem. Napravo lepo podobo sv. Frančiška assiškoga.

Na grob sv. Augustina v Hippoji je priromalo 30 000 lüdi, zdaj, kda se obhaja 1500 letnica njegove smrti.

Odzvüna Rima pripravljajo staro poslopje Castel Gandolfo, ki je lastnina cervvene države. Sv. Oča bodo lahko šli ob največšoj vročini prebivat v to popravljeno poslopje, od šteroga je lepi razgled tüdi na Rim. Zrak je tü čisti i zdrav tüdi v dnevaj najhüjše vročine. Zdravnik je Piji.XI. tanačivao, naj iščejo spremembo zraka odzvüna Rima, da se okrepijo zavolo znotrašnje bolezni.

9. Julija je vmro najstarejši kardinal Vincencij Vanutelli. Doživo je 95 let. Čeravno jako stari, je bio do zadnjega jako delaven i düševno mladi.

VSEBINA :

Mamika, če bi jaz zvezda bio.	Stran 1	Križovo.	10
Mešna zveza Marije Pomočnice.	2	Blaženi Ivan Bosko.	12
Od „Doma sv. Frančiška“	2	Misijonski glasi.	13
Fond za razširjanje Marijine časti.	3	Najsvetejše Ime Jezušovo.	14
Predga pri novoj svetoj meši č. g. Vojkovič Jožefa 20. jula v Türnišči.	5	Življenjepiš Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja	15
		Ne ogovarjaj svojega bližnjega	15
		Cerkveni glasi	16

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz zvezda bio . . .

Mamika, če bi jaz zvezda bio, jaz bi šteo biti tista zvezda, štera je te miglala, kda se je tvoj boži sin narodo. Na Jezusa bi šteo jaz doligledati i njemi svetiti, ka bi najšeo pot do ubogih grešnikov! Tista zvezda bi šteo jaz biti, štera ti je vüpanje vlevala v noči velikoga petka v srce: za tri dni ga vidila boš! Sirotika! Gda si se brez sineka vračala domo, v samotno, ostavljeno hišico od groba, kde si ga ob slednjim poglednola z pogledom, ki srca prebada, te, te je sprevala na tvojoj tužnoj poti od groba do doma zvezdatna neba. Zvezde so ti delale tovarišijo, zvezde so ti brisale suze, zvezde so se zgučavale z tebom, zvezde so verostale z tebom celo noč. I zvezde so se pali prikazale v soboto noč i te pozvale, Žalostna sladka mamika, so te pozvale, naj malo, samo malo počakaš, njihov krao, tvoj Sinek že stantuje . . . I zvezde so ga k tebi pripelale pa se z tebov veselile, kda si Žalostna mati boža postala Radostna mati boža, ar si svojega zakopanoga Jezusa nazaj dobila i ga nikdar več ne zgübila. Zvezda ščem biti, tista zvezda, štera se blišči okoli tvoje svete glave. Venec teh dvanajsterih zvezd ščem biti i ti svetiti prečista Devica Marija. Moja čistost, moja krótkost, moja lübezen do Boga i bližnjega, moja potrplivost, moja vera, moje vüpanje, moja pobožnost i teh jakosti sestre naj bodo tisti zvezdatni venec, šteri bo kinčo vso moje življenje, tebe, mati presladka. Pa če zaspim, te tüdi naj svetijo te zvezde. Z nebe, od tebe, naj te sinek sveti dol na zemljo z svojimi zvezdami, z svojimi 'akostmi i naj vodi düšice po poti, po šteroj si ti njega vodila, ka se ščistijo i pridejo do prave lübezni do tvojega Jezusa po istínskoj lübavi do tebe! Mamika, zvezda tvoja ščem biti, ne püsti me dol z tvoje nebe, z tvoje glave!

Gda zvezda se odtrgne z visokoga neba
Na njeno mesto stopim, naj svetim ti Gospa!

SRČEN.

Mešna zveza Marije Pomočnice.

1.) 15 let vsakšno nedelo se opravlja v Martinišči sv. meša za duševne i telovne potrebščine darovnikov.

2.) Okoli 3000 (tri jezero) sv. meš dariljejo vsakše leto za pokojne kotrige mešne zveze salezijanski duhovniki širom svejta.

3.) V to zvezo se lahko dajo zapisati živi i pokojni . . . pa tudi večkrat i z večimi nakanenji.

4.) Kotrige te zveze bodo talnice vseh pobožnosti, ki se vršijo v Martinišči i tudi vseh inolitev i dobrih del, ki jih salezijanci opravljajo po sveti.

5.) Kotrige plačajo 12 Din. letno. Čas plačila trpi 10 let. Cela šuma 120 Din. se na ednok tudi lahko plača.

6.) Za nabiralce* i širitelje mešne zveze se bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo Pomočnico.

7.) S šumov, ki se nabere, se bodo rešili dugovje i se bo dozidalo „Martinišče“.

Ta nova pravila — vnogo bogatejša od prvih — so naš milostivni g. Dr. Andrej Karlin, hercegpüšpek i apoštolski administrator potrdili dne 17. junija 1930. z aktom št. 692/29—2.

Kak vidite je velka dobrota ta mešna zveza za našo Slov. Krajino i tudi za vsakoga sina i hčer našega dragoga Prekmurja.

Sv. Lenart Portomauriški pravi: Gvüšen sem, ka bi se svet brez daritve sv. meše že davno pogrozo pod žmečov svojih lastivnih grehov.

Pri nas je tudi vnogo božnije. Mešna zveza bo zadržala roko božo i odvrnola zasluženo kaštigo od nas.

Pa ne samo to — prinašala nam bo blagoslova i vidne pomoči Bože.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki tjeđen edna sveta meša od listimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Dari prošenj. Od zadnjega meseca so se dari prošenj jako povnožili. To je znamenje, ka dober Bog büdi vüpanje v dušaj za pridobitev pomoči, če do pomagale njegovim sirotam. Pa inači niti biti ne more. Ve je pa dober Jezuš pravo, ka tisto, ka tomi najzadnješemi svojemi bližnjemi včinimo njemi včinimo. Na tabljaj M. Lista so ti dari i nameni prošenj objavljenti.

Zahvalni darov je tudi zadosta lepo številu. Genljivo je ugotoviti, ka narod za vsako reč, ka njemi v dobro spadne, Bogi pripiše. I tak je prav. To je tista prava živa vera iz štere kak pravi sveto Pismo, pravičen žive.

Dari občin. Prinesla sta dare našiva nabiratela iz G. Bistrice — z toga gornjega konca i nabiratela iz Srednje Bistrice, pa nabirateljici iz ed-noga dela Odranec.

Dar občine Črensovci. Črensovska občina je Domi darovala tisto mlako, štera leži poleg pokopališča. Zdaj je toti malo vredna, ali če se zavozi, do krasne grede tū. Že zdaj zato prosimo naše cestne nadzornike i cestare, ki do meli v bližini kde kakšo višesnjo zemljo kak i vse dobre duše, naj nam jo voščijo, ka za sirote te falaček zemlje tūdi v hasek spravimo.

Ste se že odločili, ka date kakši dar za senje Doma? Vzeme se vse. Obleka, platno, posoda, vino, slatina, šker, pohištvo, stvar itd. itd. Kem več dobimo, tem vekše bo senje i tem več dobi Dom sirot. Premislite si, ka bi zmogli i ?

Prosi molitve vseh i se zahvaljuje za vsaki najmenši dar vsem ODBOR.

Fond za razširjanje Marijine časti.

Dokončamo 25 letnico Marijinoga Lista. Dec. 8. jo dokončamo. Za velike dobrote, z šterimi nas je dobra nebeska mati v teh 25 letaj obsipala, kak se naj zahvalimo? Kak njej naj damo hvalo, ka se je število naročnikov za 25 letnico tak razveseljivo povekšalo i? Kak se njej naj zahvalimo, ka v toj 25 letnici je teliko duš Slovenske Krajine prenovljenih po svetih pobožnostaj, štere so se ravno v znamenji 25 letnice vršile ali se bodo šče vršile? Večina naših far se bo duhovno ponovila! kda se dokonča 25 letnica i kda se posluhnejo prošnje far, štere so že zaprosile pobožnosti! Kak se naj za vse to zahvalimo nebeskoj materi?

Najboša nebeska mati ma dosta sovražnikov. Vnogi tajijo njeni najvekši kinč, njeno devištvo, njeno bože materinstvo, njeno svetost, njeno oblast. Velike šume penez majo zbranih z šterim razširjajo krive navuke od nje, ki je mati našega najvekšega dobrotnika, miloga Zveličitela. Bomo mi, deca Mirijina, mirno gledali, kak se šopirijo zavezniki pekla proti časti Marijinoj, ki je tūdi naša čast! Ne! I nikdar ne. Če smo dozdej širili njeno čast, jo bomo odsehmao ešče bole. Njenih dobrot smo teliko sprejeli, da iz zahvalnosti z podvojenov gorečnostjov stopimo v bran njene dike, njene slave, njenoga Jezuša. Njena dika i njena slava je dika i slava njenoga Jezuša, kajti ona za sebe nikaj ne obdrži, vse da njemi. Tūdi nas i vse naše. Zato je pa njena čast tūdi naša čast! Čuvajmo, branimo to čast! Ne samo Marijina, tūdi naša je i oboja samo za Jezuša! Čuvajmo to čast i zato širimo njene liste, ki zagovarjajo, branijo to čast! Istina, ka smo siromacje v vrednosti. V lūbezni smo pogati. Lūbezen je pa iznajdliva. Takša je tūdi naša. Znajšla je pa sledeči pripomoček. Eden fond spravimo vkūp proti fondi Marijinih sovražnikov, fond, šteri bo podpirao vūdavanje i širjenje vsega, ka diči Marijo. To naj bo naš zahvalni dar za Marijin List ob 25 letnici.

Če hūdobija zna zbrati proti Mariji fond, zna lūbezen za njo tūdi. Etak ga bomo zbrali i obdržali. Vsako leto na Velko Mešo, kda obhajamo spomin, ka je naša dobra nebeska mati zaspala i se v nebo odsellila, kama i nas čaka, bomo prosili od vsake katoličanske družtne eden dinar. To bomo

prosili skoz deset let. Povejte jeli toga dara ne bi mogli dati Jezušovej i našoj materi! Za deset let se z teh darov nabere precejšnja šuma, štere intereš de podpirao razširjenje Marijine časti, ka de lepši, ka de vekši M. List, ka več dobroga prinese za duše. Ne razmite krivo! Ne prosimo od vsake duše eden dinar. Od cele familije komaj teliko i to samo ednok na leto: a na Veliko mešo i samo skoz deset let. Če te den ne bi mogo štó darivati, lehko da sledkar gda šteč. Če prle ne bi bila prilika, lehko te da, kda de se bo poštnina za kalendar pobirala. V kalendari Srca Jezušovoga je to popisano i razloženo ešče bole. Prečtite si!

To miseo, vüpamo, ka nam je dala Marija, kak i tisto pred 25 leti, naj začnemo izdavati M. List. Ka je njeno delo bilo prvo, posvedoči 25

Marija, pomočnica siromaškoga človečanskoga naroda, ne zavrži nas uboge sirote, ki nas teliko nevol tlačí v Slovenskoj Krajini!

letni obstanek njenoga lista v teh strašno težkih časaj. Ka je to drügo delo tüdi od nje, bo istotak posvedočo obilen blagoslov pri nabiranji. Prva je začnola z nabiranjem Črensovska fara, tista fara, kde je M. List pred 25 leti zagledno svetlost sveta. Na Velko Mešo je bio ofer v te namen i je prineso 495 Din. Lepi začetek. Hvala Mariji! za te dar!

Kak smo pravili, prosimo od edne katoličanske hiše samo eden dinar na leto, za razširjenje Marijine časti i to skoz deset let. Vsega skülp tak v desetih letaj 10 Din. Pri najveškem siromaštvi se to zmore. Zato prosimo naše vrele, nevtrüdlive širitele i širitelice Marijinoga Lista, naj nam pris-kočijo kak dozda i tak i ozda na pomoč i naj poiščejo vsako katoličansko hišo, je naročena na M. List ali ne, i naj jo prosijo en dinar ne za

nas, ne za M. List, nego za čast Marijino. Vüpamo se, ka niedna je ne bo odbila.

Ka pa če bi što nameno več dati? Vzemite vse, ka vam što da i povejte vsakomi, ka zahvalnosti naj ne čaka od človeka, nego od Jezušove matere, ar njenoj časti darüje svoj dar. Povejte pa šče nekaj dobrim düšam, dragi širitelje i širitelice! Povejte njim, ka od nje, od Marije razlaga Maticerkev reči svetoga Düha: „*Ki me odličjo, vekivečni žitek zadobijo.*“ (Eccli. 24 — 31.)

Zdaj pa ešče nekaj jako važnoga! Vsakomi ki bi meo občem i bi za razširjanje Marijine časti mogo darüvati 1000 Din., *tistomi bi davali, pač tistoj hiši skoz petdeset let brezplačno Novine, M. List, kalendar i vse spise, štere bi z temi listi kak teh priloge izhajale.* Če računamo naročnino naših listov kak je zdaj 35 Din., bi v 50 letaj plačala edna hiša 1750 Din. To pa teliko pomeni, ka vsaki, ki bi dao 1000 Din. za razširjenje Marijine časti, bi si 750 Din. prišparao na naročnini. Ki pa ma na svoj naslov naročene naše liste, bi si 1250 Din. prišparao. Se razmi, ka mi toga dara od nikoga ne želemo. Ali ar so plemenite i bogate düše med nami, štere gorijo za čast božo i iščejo priliko kak se naj dobroj nebeskoj materi oddužijo za vnoge od nje prijete dare, zato njim ponüdimo to lepo priliko.

Vse, ka što nameni darüvati naj izroči širitelom ali širitelicam, ali pa pošle naravnost na uredništvo M. Lista v Črensovce.

Vredništvo i upravništvo Marijinoga Lista v Črensovcih.

Predga pri novoj svetoj meši č. g. Vojkovič Jožefa 20. jula v Türnišči.

„*Neste vi mene zvolili, nego jaz sem vas zvolio i vas postavio, da ide te i sad obrodite i vaš sad ostane.*“ (Jan. XV.—16.)

Reči božega Zveličitela nalagajo veliko odgovornost starišom, farnikom, odgojitelom. Te reči jasno povejo, ka nišče nema pravice koga določiti za dühovnika — samo Jezuš. Stariš naj zato ponizno prosi dobrega Zveličitela, ka tüdi njegovoga sina zvoli za svojega slugo, a sam ga ne sme voliti, tem menje pa siliti. Rajši ne biti dühovnik, kak pa postati slab dühovnik. Farniki nemajo pravice, ne eden, ne vsi, ka bi zvolili što naj bo dühovnik, niti določiti osebo, šteta naj bo njihov düševni pastir. To pravico ma jedini Jezuš, ki voli sebi pastire po pristojnoj cerkvenoj oblasti. Ravnotak nema pravice odgojiteo mladine določiti: ti boš dühovnik. Izvolitev koga v dühovniški stan ali kakšo določeno osebo za določeno dühovniško mesto, pripada jedino Jezušu, ki potom svoje namestnice, pristojne cerkvene oblasti rešava zadevo svojih dühovnikov i dühovniških služb. Ki bi nači delao, bi vkraj jemao Kristušu njegovo oblast i bi strašno odgovornost noso pred njim, večnim sodnikom, pastirom vseh düš za svojo predrznost. Zakaj jaz to pravim?

Med svetom živemo i vidimo navade sveta kakše so, kda se ide za pridobitev kakše službe. Naj se ne bi mi po navadi sveta ravnali pri dühovniških pozvanjih i mestaj, zato omenjam jasne Jezušove reči. Svet naj-

Predgali so g. Klekl Jožef vp. plebanoš z Črensovec. Predgo objavimo na želo, šteta je prišla na uredništvo Marijinoga Lista.

mre, kda šče kakše mesto dobiti, pošilja deputacije, išče zagovrnike, da-va mite. Pri duhovniških pozvanjih, pri zasedbi duhovniških mest ne sme-
mo nikdar kaj takšega včiniti. Navade sveta nas ne smejo nikdar za se-
bov potegniti. Pri zvolitvi koga za duhovniški stan ali za njegovo du-
hovniško službo je samo edna pot: *molítev*. Stariš, odgojiteo, farnik je du-
žen moliti, naj Jezuš zvoli i pošle tistoga, koga je nameno poslati. I ni-
eden dober duhovnik ne išče druge poti, kak to Jezušovo. Ta pot rod-
mir i se bože zveličanje trosi na njej za ovce i pastira, za farnike i same
duhovnike. Ne gledajmo, dragi krščeniki, duhovniškoga stana z očmi sve-
ta, nego z Kristušovimi očmi i zato se nikdar i nindri ne vmešavajmo v
Kristušove zadeve z ničim drugim kak je sam določo: „*Žetev je velika,
delavcov je malo, prosíte Gospoda žetve, naj pošlje delavce v svojo žetev.*“
(Mat.—IX.—37-38): Molimo.

Kak smo čüli, Jezušova reč se glasi, ka duhovnika on postavi, naj
sad obrodi i ka naj te sad ostane. Denešnji evangelium nam lepo razložil
te sad, šteroga duhovniško delovanje more doprinesiti. Četveri je te sad:
1. smilenje kazati ovcam, 2. mir njim nositi, 3. nahraniti je i 4. pobrati drobtinje,
štero ta zmečejo. Dober Jezuš, višji duhovnik vseh duhovnikov i višji pas-
tir vseh ovčic, blagoslovi naše reči, da se bomo po njih napunili, vsi, du-
hovniki i verniki z obilnostjov tvojega duha.

1. Svojim apoštolom, duhovnikom je pravo Jezuš, kak čtemo v evan-
geliumi svetoga Janoša: „*Ne li sam vas dvanajset odebrao?*“ (Jan. VI-71.)
„*Od sveta sem vas odebrao.*“ (Jan. XVI—19.) Svetlo kažejo te bože reči,
da število svojih duhovnikov Jezuš določi i da jih je odebrao od sveta,
da ne bodo delali kak svet dela, nego da bodo kazali njegovoga duha z
svojim življenjom. Kakši je pa te duh? Velika vnožina je bila zbrana pri
Jezuši kak pravi denešnji evangelium, i tri dni je poslušala njegove navu-
ke. Postala je lačna. Če lačne püsti poslušalce domo, onemorejo na po-
ti, ar so bili že tri dni v püstini i pot prek po njej je duga do doma.
Zdaj pokaže Jezuš svojega duhovniškoga duha nad temi gladnimi svojimi
ovčicami: „*Milo mi je nad vnožinov, že tri dni trpijo.*“ Tak si
zguči. Apoštolje neso razmeli šče zadosta Jezušovoga duha, zato so se
začeli vügučati: „pa što bi je mogo nasititi z krühom vu püstini?“ A Je-
zuš naj pokaže kakšega duha more biti duhovnik, njegov apoštol, niti ne
odgovarja na njihovo pitanje, nego svoje tira naprej: „keliko krühov ma-
te?“ Pot kaže s tem nam duhovnikom, da moremo meti smiljeno srce. Tri
dni je bio narod ž njim i njemi je v teh treh dnevaj odpirao smilenost
svojega srca do njegove düše, kda njemi je glaso svete bože reči. A kda
je düše nasito, je mislo tüdi na telo, štero nosi v sebi njegovo düšo. To
je pot po šteroj naj hodi duhovnik. V prvaj vrsti naj se njemi pomili dü-
ša vernika! Nevtrüdliv naj je v izkažüvanji smilenosti do nje, do vsake,
ar je vsaka neskončno draga pred Bogom i ar vsakoj more iskati zveli-
čanje, štero njemi je Bog izročo. Zato vsako okrstiti, vsako, če je priprav-
ljena, spovedati, prečistiti i tüdi vsako pokarati, je bogatoga ali siromaš-
koga stana, če je zablodila z prave poti.

Novomešnik, brat po Kristuši! Kda prvokrat nastopiš pot Gospodo-
vo, zapiši si v najglobšo globočino srca te Jezušov zgled i njegove reči:
„*Misericordiam volo et non sacrificium.*“ (Mat. IX—13) to ščem, naj si smileni
i samo potem mi prinesi dar svoj. Bodi smileni do vsake düše pa tüdi do
vsakoga trpečega tela, kak nam kaže Jezuš z svojim zgledom v denešnjem

evangellumi, kda za smilenostjov, štero je izkažūvao dūšam, lačnim telom krūh deli. Nikdar nema i ne more meti dūhovnik lepšega opravila, kak če poleg svoje dūhovniške slūžbe se pobriga za sirote. Klūč do božih milošč, do obilnih vretin blagoslova v dūšnopasterskom pozvanji je smilenost do vseh, ki dūševno ali telovno pomenkanje trpijo. I nikaj ne zavira tak dotok milošč Jezušovoga Srca i dostopa do srca vernikov kak če je dūhovnik trdoga, skopoga srca do pomenkanje trpečih. Povdarjam „do pomenkanje trpečih“ ar dostokrat poželējo kakši bogati škrtačje dūhovnikovo vrednost. Do teh dūhovnik more biti trdoga srca, ar so ti tūdi trdi do Jezušovih sirot. Dūhovnikova, plebanošova vrednost je najmre kak do-loča Cerkev: patrimonium pauperum=herb za sirote.“

Cerkev i farov v Bitolji v Macedoniji z g. plebanošom Andrejom Tumpejom misijonarom. Gospoda Tumpeja tūdi v Slovenskoj Krajini poznajo. Teško misijonsko pole je več let vodo v Bitolji, zdaj je premeščen v Beograd istotak v trūdavno misijonsko delūvanje. Prosi naše molitve za sebe.

2. Jezuš je velo, kak pravi denešnji evangelium, naj si vnožina sede. Apoštoľe, štere je zvolo za svoje sluge, so mogli dati mir vnožini, dūšicam, ovčicam. To je to druęo, ka nam dūhovnikom Jezuš zapovedava. Počinek, mir naj ma ovčica naša dūša našega vernika. Jezuš je tri dni pomirjavao dūše vnožine z odpūščanjem grehov; zdaj pa teli vnožine šče dati počinek. To naj dela tūdi dūhovnik! Zato sedi rad na trdoj klopi spovednice i deli Jezušov mir vsem spokorjenim grešnikom.

Zato stopi vsak den k oltari i pokoj deli z svetimi mešami pokojnim ovčicam. Zato vleva v razdvojene dūše dece i starišov, moža i žene, brata i sestre z svojov potrplivostjov, naj bole pa z svojimi gorečimi molitvami pred svetim tabernaklom tisti mir, ki ga samo Jezuš ma. Pa tūdi teli dava mir. Pomaga otrūjene starce i starice i druęe svoje oslabljene ovčice, ka dobijo mir i pokoj, ki so si ga zaslužile v življenji, pri svojih ali v dobro-

delnih ustanovaj. Mir deli teli svojih vernikov, kda njim blagoslovi jama, kde bodo počivali i kda njim žele tisto na dugo pot, ka njim je v celom svojem duhovniškom življenji iskao: „Vekivečni mir njim daj Gospodne svetlost večna naj njim sveti!“

Novomešnik, brat po Kristuši! Če ščeš, kak moreš, če ščeš mir deliti dušam, ga ne moreš nači kak či ga sam maš. Posiūšaj samo Jezušove reči, štere je povedao svojim duhovnikom-apoštom: „*Svoj mir vam dam, ne kak ga dava svet, vam ga jaz dam.*“ (Jan. XVI. 24.) Mir, pravi mir Jezuš ma. Znaš, kde je on doma. Najlūbši kraj, kde boš se zbirao, ti naj zato bo sveti tabernakl. Keliko več boš se mūdio pri Jezuši, teliko več dobiš njegovoga mirū, i teliko več ga zato tūdi lahko deliš. Veliki sveti moŕje Matercerkve so sto i sto jezere dūš rešili, a nikdar ne z navadami sveta, nego z ognjom, šteroga so dobili pred tabernaklom, kde so vūre i vūre dugo premolili. Te ogenj je požgao greh i stvoro novo življenje v dūšaj.

3. Več jezer lūdi je nahrano Jezuš z sedmeri kolači krūha i ništernov ribicov. Vse je nahrano po apoštolaj. svojih duhovnikaj. Prle je delio nebesko hrano: samoga sebe ovcam. Vidili so ga, pravoga Boga, vervali v njega, ga želeli z vūpanjom i najšli z lūbeznostjov. Dūša se njim je nasitila. Zdaj njim pa šče telo okreпча na čūden način. Pokazati je šteo s tem svojim zgledom duhovnikom veliko dužnost, ka v prvoy vrsti morejo duhovno hrano, sveto prečišćavanje deliti svojim ovćicam i to tak gostokrat, ka niedna lačna ne ostane. I samo potem pride na vrsto telo, ka tūdi tomi pomagajo, če je v pomenkanji; pomagajo iz svojega, ali če ne morejo iz svojega, po drūgih, ki morejo pomagati.

Novomešnik, dragi brat po Kristuši! Najveselejša stran tvojega zvišenoga pozvanja je oblast, nad šterov šče angelje strmijo, ka krūh i vino moreš spreminjavati v Jezušovo presveto telo i krv. Ti Jezuši zapovedavaš. Jezuš je v tvojoj oblasti. Jezuš je tvoj. Nišće ne pride do njega brez tebe. Tvoj je i samo ti ga smeš deliti drūgim, nišće drūgi na tom širokom sveti ne. O kak milo te gleda mati njegova, mati Jazušova, kda ga v roke primeš! O kak vroče žele se zbūjajo v njenom kak v vsakom maternom srci: dobro naj se njemi pri tebi godi! Kak vsaka mati, tak tūdi ona, mati boŕa, Marija, ma samo edno želo: naj se deteti Jezušeki pri tebi i pri vsakom duhovniki dobro godi! Naj nede lačen! Naj nede ŕeden! Naj nede goli, nag! Naj nede ošpotan! Naj nede voznik! I nede voznik, i nede ošpotan i de meo hrano i obleko, če boš ga rad delio dūšicam. Njegova hrana, njegova obleka, so dūše; njegova voza je tabernakl; jemli ga zato rad iz tabernakla i deli ga dūšam. Navuk Cerkve je, da sveto prečišćanje je najveķša dika za Boga i najveķši pripomoček za zveličanje dūš, zato pa li rad deli Jezuš!

4. Jezušovi apoštolje, duhovniki so nabrali iz drobtinja, štero je po jeli ostalo, sedem košar. Zakaj je dao Jezuš pobrati to drobtinje? Če je narod tak lačen bio, ka se je sam Jezuš bojao, ka ta spokaplejo na poti, če ne dobijo jesti, zakaj je zdaj tak nezahvalen, ka boŕi dar ta drobi?! I celo ka ga sedem košar razdrobi!? Krasen i najbolje potreben navuk za duhovnika! Da če bo te tak smileni, ka celo svojo vrednost med siromake razdeli; če de ga sama gorečnost za zveličanje dūš i zato noč no den klećao pred tabernaklom i sedo v spovednici i nahranjao vse dūše vsaki

den z svetim prečiščavanjom — vendar bo dosta drobtin nezahvalnosti kapalo na pot njegovoga pastirstva.

Novomešnik, brat po Kristuši! I tebi se bo to godilo. Bo se ti godilo, kak se je godilo sv. Pavli apoštoli i vsakomi gorečemi dühovniki. Poslušaj ka piše te sveti apoštol, te pregoreči dühovnik, ka se njemi je dogodilo? „Bog je nas apoštole postavio za najzadnje, kak za smrt določene: ve smo postali v zgliedavanje sveti, angelom i lüdem. Mi nespametni zavolo Kristuša, vi pa razumni v Kristuši: mi slabi, vi pa močni: vi slavni, mi pa zaničavani. Do te vüre smo lačni i žedni i nagi i bijejo nas s pestnicami i nemamo stalnoga mesta; i trüdimmo se z delom: kda nas sramotijo, blagoslavljamo: kda nas preganjajo, prenašamo: kda nas preklinjajo, prosimo: kak smeti sveta smo postali vseh izvržek do zdaj“ (I. Kor. IV. 9—13.)

Drobtinice nezahvalnosti tüdi tebi pridejo v deo kak so prišle vsakomi. Ne vrži je ta, poberi je, Jezuš ti veli to. Apoštolje so na njegovo zapoved sedem košar drobtinj nabrali. To neje bilo malo delo. Nezmerno veliko potrplivost so mogli meti pri tom. I pokazali so jo. Ki je ne pokaže, neje apoštol. Vse nezahvalnosti, ki te bodo doletele v dühnopastirskom delüvanji sprejmi po Jezušovom zgledi i spravi je v koš. Ne nosi je z raznimi tožbami po sveti razno, nego spravi je v koš. Koš je tabernakl. Sem je nosi, Jezuš je zavüpjaj! On te bo včio, kak je apoštote včio: „Če bi bili od sveta, bi svet svoje lübo. Ar pa neste od sveta, zato vas svet sovraži . . . Ali zavüpjajte, jaz sem svet premagao.“ (Jan. XV.—19.—16.—33) „Vaše veselje bo popolno!“ (Jan. XVI.—24.) Potolažen staneš od oltara i boš šče z veksov gorečnostjov delao za nezahvalno dečico, štera bo sprevidila svoj zablodaj i se te bo tak trdno oklenila, kak se je Marija Magdalena oklenila Jezušovih nog i te ne bo nikdar več zapüstila, nego bo z tebov stanovitna ostala pri Jezušu. I tvoje veselje bo zdaj popolno, ar si z potrplivostjov rešo düše za Jezüša; da kak nega vekšega dara na sveti kak je življenje, tak nega vekšega veselja, kak te dar rešiti, posebno če se ide za življenje düše, štero je večno.

Včera j smo obhajali god sv. Vincencija Pavelskoga. Od njega moli Maticerkev troje: 1. ka je podigno čast dühovniškoga stana; 2. ka je poškrbo siromaškomi narodi misijone; i 3. ka ne bilo nevole v državi, šteroj ne bi z očinskim srcom pomagao. Popolna slika Jezušova, ki deli v püstini krüh z božimi navuki nasičenim, pomenkanje trpečem vnožinam. Prava slika i podoba dühovnika, ki diha düh Jezušovoga Srca. Srečen dühovnik, ki postane spodoben toj slici, toj podobi.

Predragi novomešnik, brat po Kristuši! Kaži ti tüdi to sliko! Dihaj ti tüdi toga düha! Dnes vse dobiš, ka prosiš. Dnes si ti primitiae Dei, kak pravi sveto Pismo, dnes si ti prvina boža. Dnes prvokrat darüješ božega Sina Oči nebeskomi za celi svet. Dnes te on poslühne. Sprosi si zato te dar i sprosi ga nam dühovnikom vsem! Vsi naj smo duhovniki, kak nam kaže v denešnjem evangeliumi zglied Jezušov, vsi naj smo spodobni svetomi Vincenciji! Vsi naj mammo smiljeno srce do düš, vsi naj njim delimo mir, vsi je naj gostokrat hranimo z božim telom i vsi odpüstimo vse nezahvalnosti, štere se nam mečejo na pot dušnopasterskoga življenja!

I kda si nam to sproso, podaj se v Bethlehem! Obišči tam Marijo i svetoga Jožefa, najsvetejše stariše, najsvetejšega dühovnika, Jezüša! Poklekni ž njima pred božega Sineka, šteromi pod podobov kruha zdaj ti daš življenje prvokrat i jiva prav milo prosi, naj ti ga data! Naj ti ga data za

tistiva, šteriva sta tebe njemi dala, naj ti ga data za očo i mater, za tvoje ljublene stariše! Za žulnate očine roke i za svetle materne noči naj plača Jezušek bo! On njima naj povrne vso skrb i vso lübezen, pred vsem pa te največši dar, ka sta svojega jedinoga sina njemi dala v službo!

Pa spomeni se tüdi svojega dedeka i mamice od oče i matere! Spomni se botrine, krstne i firmanske! Spomni se dveh sester i vse rodbine! Spomni se cele türjanske fare, posebno bivšega plebanoša g. Sakovič Jožefa, ki so teliko dobra včinoli toj fari i se zdaj majo z velikimi mukami boriti! Spomni se vseh znancov, dobrotnikov! Spomni se vseh zadev Matere cerkve, vseh zadev naše države, predvsem pa vseh zadev svojega rojstnoga kraja, Slovenske Krajine! Odpusti vsem! Srce odpri pred vsemi i vsem nam sprosi tisto, ka je Jezuš najbolje naračo, kda je šo z toga sveta: „*To vam naračam, ljubite se med sebov!*“ (Jan. XV. — 17.) Vsem nam sprosi lübezen. Amen.

*) Redka je milošča, štero je doživlo novomešnik i njegov rod. Oča i mati sta sprejela blagoslov po novoj meši na 25 letni svoj hišni zakon. Njeva stariše, to je oba dedeka i obe mamici sta se včakale nove meše svojega vnüka po 50 letnom zakoni.

Križovo.

Povrni se nazaj k meni; jaz sem te odrešo! (Izaija 44.—22.)

Düši pravi to Gospod — križani Gospod! On te je odrešo — On i ne svet; on i ne telo; on i ne hüdi düh; ne hodi zato za svojimi sovražniki, hodi za tvojim Gospodom, za tvojim dobrotnikom, hodi za tistim, ki te raj meo, kak je boža pravičnost zahtevala. Ta je zahtevala, da ti vmerješ v grehaj i goriš večno. — Naj vgasne ogenj, naj merje črv večni, naj se razsveti vekivečna kmica — rajši bom jaz goro v strašni mokaj na križi, rajši moje telo naj razjejo i razmrcvarijo cveki, sulica i biči kak črvovje, rajši jaz naj ne vidim sunca, naj meni potemne, ti pa gledaj večnoga Boga odrešena ovca! „*Tak se je odločo Jezuš. Zato je šo v trpljenje, zato stopo na križ.*“ Gda to lübezen gleda sv. Düh Bog i jo vužiga vu srci sv. Pavla apoštola, se čüdivaš, če te veliki apoštol spregovori te strašne i večno istinske reči: „*Ki Gospoda Jezüša ne lübi, naj prekleti bo!*“ Ne spada med lüdi, — njegovo mesto je med divjov zverinov, ki samo trgati zna; njegovo mesto je med peklenskimi dühovi, ki samo sovražiti znajo; ki sam rad, premišljeno vüpa z smrtnim grehom Jezüša razžaliti gda šteč posebno na den kda obhajamo njegovoga strašnoga mantranja i smrti, njegovoga svetoga križa spomin, tisti neje človek. Krščeniki, ka bomo zaistino zahvalni Gospodi za križ njegov, premislimo, zakaj se je zgübo križ njegov i 2. kak se je najšeo, odičo? Zakaj je prišo na zgübo? Židovje i poganje so zakopali križ. Ve pa pravi sv. Pismo, ka njim je križ bio sramota i spaka. Zato so se ga pa bojali i naj ga ne vidijo, so ga dali židovje zakopati, poganje so pa zidali na to mesto, kde je bio križ zakopan, svojim poganskim bogovom cerkve, zidali so je Jupiteri i Venusi. A ka so bili poganje i ka so bili židovje, ki so zakopali i skrili Gospodov križ! Šker hüdogo düha. Sam hüdi düh je dao križ Gospodov zakopati, da se ne bi najšeo. Zakopati ga je dao, ar ga je sram bilo. Po križi je šteo Jezüša premagati. Mislo si je, da če ga z sveta

spravi, nišče več nede vervao v njega, nišče več nede hodo po njegovih potaj za njim, nišče nede iskao svetoga življenja i se ne de ogibao greha — zato ga je dao na križ pribiti i grozno mantrati, ka bi vsakomi vzeo volo ga nasledivati. Pa ravno križ je bio tisto orožje, štero je popolnoma obladao hūdobca. Kak je dūšo pūsto Gospod, so se že v prsi bili ubogi grešniki i z pokorov šli doli z Kalvarije, — so hrbet obrnoli hūdomi i se z vūpanjom obračali do Razpetoga.

Skriti je dao hūdi dūh Gospodov križ iz bojazni. Pa povejte, jeli pa ne strepeče stvar pred bičom, pred korbačom, pred batom, pač pred vsakov rečjov z šterov se strahūje i na red vči ! ? Ravno zato je trepetao tūdi hūdobec pred Križom, šteri ga je tak strašno zbičao i vkūpvdaro. Zato ga nešče viditi, zato ga skrije globoko pod zemljo, ka nikdar več ne bi naprej prišo.

Križ je mesto trpljenja i sladka tolažba rešenja.

Skrije ga potem, ar se boji njegove zmage. Vidi kak milijoni sprejemajo vero v Gospoda, vidi kak mirajo raj v najstrašnejših mokaj ne samo odrašeni moški, nego slabe ženske dečica na jezere i jezere raj, kak bi Gospoda zatajili ! — Vidi to zmago i se boji, ka če se križ najde, do ešče bole batrivne dūše — zato pa ide pa ga skrije pod zemljo, pod pogansko cerkev, ka nišče ne bi mogo več do njega.

Skrije, zakopati ga da na zadnje iz nevoščenosti. Nevoščeni je, ka je križ na poti zmage, ka je te zavrženi križ tisti, šteri zapira pekel i odpira nebo; vidi ka se po tom prazni očiščelišče, se punijo nebesa, se čistijo duše, se krepijo jakosti, se odpūščajo grehi, se sam Bog bliža človeki i si ga vzeme mesto njega za svoje dete. Hūdobec vidi, ka so mesto njega milijoni postali boža deca, zato ga zgrabijo strašni čemerje i nevoščenost i nahajska svoje prijatele, židove i pogane pa skrije ž njimi križ Gospodov!

Hūdobec! Ali zaman si ga skrio! Tvoja moč je samo tak dugo kak dugo Bog dovoli! Križ zakopan se prikaže na nebi Konstantini casari kda i dobi obećanje, ka v tom znamenji bo zmagao. I je zmagao. Dvojo zmagao je dobo: premagao je sovražnika casarstva, poganstvo pa v sebi. Krsti se. I kak dober kršćenik je dober sin svoje svete matere, sv. Helene. Poštūje svojo mater i njej zato ide na vse mogoče načine na roko, ka si spuni vročo želō: poiskati križ Gospodov, štero njej je Bog zbudō. Sprejme to želō v zahvalo za sveti krst i jo izpela. Postaviti da cerkev sv. križa z sinom dve cerkvi v Carigradi i Rimi pa cerkev svetoga groba v Jeruzalemi. Križ je odičen, pekeo je premagan celomi sveti se glasi lūbezen od štere vekše nega: *Bog je dao življenje za nas! Lūbimo ga!*

Št. Vogrin, salezijanec.

Blaženi Bosko Ivan.

Pastir.

Ovi drūgi so nato Vanekovo zadržanje na te njegve reči obstanoli kak da bi je z vodov polejao. Od tistoga dneva naprej so bili vsi njegovj prijatelje I Vanek njim je na paši pripovedavao lepe pravlice, čteo njim knige, včio je na katekizem, spevao i molo je z njimi.

Tak si je znao Vanek pastir, s poniznostjov i potrplenjōm pridobiti srca svojih tovarišov.

Gotovo so nad temi pastiri, kak nikda svoj dobrimi betlehemskimi pastiri, spevali njuvi angelje čuvarje i slavili Boga, šteri je živo v njuvih lepih čistih dušaj i naznanjali tisti pravi mir, šteroga more meti samo od greha čisto srce!

V šolo.

Mama Margeta, štera je jako dobro poznala svojo deco, je rano opazila, da njenoga Vaneka Bog ne nameno za kmeta.

Vanek je bio nageo, friško čemerēn, trdoglav, malo je gućao, pazo je na vse, grūntao je reči drūgih. Šteo je dobro poznati naturo vsakšega človeka i vgoniti celo misli drūgih, da je tak znao kak z njimi postopati. Bio je mehkgoga i zlatoga srca. Z moćnov volov je delao na to, ka bi bio vsaki den boši. Globoka i prisīćna je bila njegovja pobožnost. Spomīn je meo pa takši, ka si je vse zapomno, ka je samo ednok čūo.

Margeta je vsikdar premišlavalā, kak bi mogla dati svojega Vaneka v šolo. Prle kak se je to zgodilo, je vno go pretrepela ona i tūdi Vanek. V tistom časi ešće ne bilo po vesnicaj rednih šol kak dnesden. Včili so samo po farofaj dūhovniki, gda so meli čas i vćasi je bio v šteroj vesi tūdi kakši moški, ki je znao čteti i pisati i od njega so se te tūdi drūgi včili čteti i pisati.

Naš Vanek je pa meo ešče to težavo, ka je njegov brat po oči, Anton, ki je bio že dvajsti let star, nikaj ne šteo čüti od šole. Gda je bio guč od šole, je bila zmerom svaja v hiši. Na zadnje so se vseedno tak zgihali, ka de se Vanek včio v zimi i gda nede dela na njvaj; kda bo pa delo, bo pa delao.

Prvi Vanekov vučiteo je bio doma v vesi nikši kmet. V zimi 1823—24 ga je navčo čteti. Drügo zimo je pa hodo Vanek v šolo k g. kaplani Lakva, pri šterom je bila njegva tetica Marijana za küharico. Pri tom pobožnom dühovniki je Vanek vnogo pridobo ne samo v znanosti liki tüdi na svojoj düši.

V tretjoj zimi je že brat Anton ne dopüsto, ka bi Vanek hodo naprej v šolo. Mama Margeta njemi je včinila po voli, samo naj bi bio doma mir. Vanek je jokao, a njegve skuze so ne omehčale trdoga brata. Ka nebi pozabo to, ka se je navčo, je meo Vanek vsikdar kakšo knigo v rokaj. Celo med tem, gda jo je čteo. Najlübša kniga njemi je bila katekizem. To je meo vsikdar pri sebi.

Mali Vanek Bosko je meo pred sebov svoj cio: postati dühovnik. A na poti k tomi cili je meo telko težav, telko zaprek. Trpo je Vanek, vno-go trpo. Bog je dopüsto vse te težave, ka je tak Vanek že lahko v mladosti spoznao ka sam od seke nika nemre, ka brez bože pomoči nemre nika dobroga i lepoga dosegnoti. Med vsemi temi težavami pa ga je vodo dober i smileni Bog po Mariji. Vanek je zato ne zdvajao. Znao je ka z Božov pomočjov i pod Marijinim varstvom lahko premaga vse te i ešče vekše teževe. I ne se je vkano. (Dale.)

Katoličanske šole najboše. Prosvetni minister Indije je sledeče pravo kapucinskomi püspeki: „Zagotavljam vas, da je civilna oblast osvedočena, da vaše pobožne družbe v šolaj izvrstno službo vršijo za državo.“

Prvi püšpek domačin v Norvegiji. V 9. stoletji je povrno na katoličansko vero Norvegijo sveti Ansgar. Pod širjenjom krive lutrove vere je devet püšpekov Norvegije, ki so devetim püšpekijam bili voditelje, — telko jih je najmre štela Norvegija — bilo ali zaprtih ali pa morjenih. Luteranska vera se je zato mogla nemoteno širiti med prebivalstvom te severne pokrajine. Katoličancov je pa že pali teliko, ka majo svojo püšpekijo. Sveti Oča so na vrh te püšpekije postavili zdaj domačina, msgr. Olafa Offerdhala. Prle je bio luteran te püšpek, ali se je povrno nazaj v krilo katoličanske Matercerkve. Po povrnenji je šo v Rim na višiše šole, potom je postao misijonski plebanoš i pred dvema letoma administrator v Norvegiji. Sveto pismo je prestavo v norveški jezik i je napisao tüdi katekizmuš za norveške katoličane.

Najsvetejše Ime Jezušovo.

IX.

Jezušovoga Imena ne smemo pozabiti. Če ga ne smemo pozabiti, tega ne smemo zaman gorivzeti. Ve nam pa tak ostro pravi dober Bog že v starom zakoni, kak molimo v deseterih zapovedaj: „Tvojega Gospodna

Jezuš, svetlost sveta. Ki nešče zabloditi, naj hodi v njegovej svetlosti. Ta svetlost so navuki njegove Matercerkve. On je nastavo katoličansko Matercerkev. Tü je svetlost, tü je zveličanje, indri je zobston iščeš.

Boga imena zaman gori ne vzemi!“ Dober Jezuš nam pa pravi kak čtemo v 5. poglavji i 34. redi svetoga Mataja evangelišta, da ne smemo prisegati: ni na nebo, ni na zemlo. Na nebo ne, ar je tron boži; na zemljo ne, ar je podnožje njegovih nog. Tak sveto je bože ime, ka se niti tisto nesme zaman gori vzeti, ka slüži samo za podnožje, za šamrl njegov

vim nogam. Če se mesto njegovoga imena prebivališča ne sme zaman, nepošteno imenovati, kak bi se smelo te njegovo molbevredno ime? O kak strašen greh včini zato tisti, ki prekune bože imo. Od kače je hujši, od hiene divjejši, od besnoga psa nesramnejši, šteri se drze prekunoti svojega največjega dobrotnika, svojega miloga Odrešenika, dobrega Jezušā presveto ime! Ne pozabimo pa, ka se bože ime ne preklinja samo z jezikom. Preklinja se tudi, pa ešče bole kak z jezikom, preklinja se z djanjom. Zato nas opomina i kara sveti Düh Bog po svetom Pavli apoštoli: „Bože ime se sramoti zavolo vas med pogani.“ (Rim. II. — 24) Kak ne bi!? Če vidi trezen židov pijanoga katoličanca, jeli de mogo vervati, ka je Jezušova vera prava, štera ma takše nevalance!? Ali če vidi eden čisti luteran razvūzdana noga katoličanca, jeli de mogo praviti ka je tisto pravo ka te nesramnjak verjel? Zato de pa strašen račun brani ednok od preklinjaja božega imena, od preklinja z rečjov, od preklinjanja z djanjom, štero oboje je kradnolo čast Jezušī i odvrāčuvalo dūše od njega! (Dale.)

Življenjepīs Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XVI.

Svete rane i redovniške dūše.

„V božoj hiši z mojimi svetimi ranami zdrūžene morete živeti“ — je pravo dragi Odkūpīteo. „Vaše oblūbe zvirajo z mojih ran.“ Neki den je sestra Marija Marta opravljala križno pot; kda je prišla do desete postaje, Jezuš njej je dao razmeti, kak zaslužno je bilo posebno za tiste, ki položijo oblūbo siromaštva, ka so ga slekli ž njegove obleke. Proso jo je, naj darūje svete rane za tiste njegove zaročnice, štere to potrebujejo, ka se morejo vsega znebiti, ka oblūbo siromaštva morejo kak najpopolnej zdržati, ar ga ž njov takrekoč znova oblečejo. Pri postaji križanja pristavi: „Ar smo njemi darūvane, ž njim moremo tudi križane biti . . . da če se po svojoj voli ravnamo, se pokažemo kak neprijateljice križa.“ — „Naj vas le ravnao vaši naprejpostavljeni, kak sem tudi jaz vtegnō svoje roke na križanje.“ (Dale.)

Ne ogovarjaj svojega bližnjega.

Što je brez vseh faling? Si mogoče ti, ki češ te vrstice, ali je tvoj prijateo, prijateljica ali štošte drugi? Vsakši ma nekaj nepolnoga, eden več, drugi menje. Pa denok kak jako je razširjena med nami grda navada — ogovarjanje. Samo opazūjmo. Dva ali trije gde vkūp pridejo, da si kaj pogučijo, ar je ravno nedela pa majo čas. Nekaj časa si bodo gučali, ka šteri kaj novoga zna, naednok pa že obdelavajo kakšega soseda ali znanca, da se Bog smili. Eden kaj pove, drugi te že pa več ma povedati od njega, tretji se pa spomni, ka drugi ljudje od njega gučijo. Nazadnje siromačeka ščista razmrcvarijo. Gda že ednoga do čunt oglodajo, te se pa na drugoga spravijo.

Jako je ta grda navada razširjena posebno med ženskami. Ne jemle-

mo moškov vkraj, nego povemo samo, da ženske nosijo zastavo. Istina, ka majo tudi mogoče več prilike za to ne lepo delo: plevejo mrkevco, okapajo mak, len mičejo, po zimni perje češejo itd. Kak žalostno je dostokrat poslušati takšne pogovore. Edna je šče niti ne povedala vse, ka je mislila, pa njoj že druga sega v reč, ar se je pa nekaj spomnila i se boji, da ne bi pozabila prle, kak bi ova končala. (Dale.)

CERKVENI GLAS!

J. HONTLBA

Ljubljanski knezoškof i č. eršek v pokoji. Ljubljanski hercegpüşpek i č. eršek Dr. Jeglič Anton Bonaventura so stopili v pokoj. Svetniške duše napravijo to, ka kda so na višini slave i časti, te se odmeknejo sveti, da se bole pripravijo za drugi svet. Tak so napravili tudi prezvišeni ljubljanski gospod hercegpüşpek. Potegnoli so se v Gornjigrad na Štajersko v pokoj, kde leži velikanska cerkev ljubljanskih püşpekov i njihove šume. Tak prisrčnoga sloboda i tak tužnoga Ljubljana nevemo če je kda mela i če bo kda mela. Jokao je celi varaš, kda njim je vlak odpelao ljublenoga višjega pastira.

Veliki a z ednim pameten dar. Naj bi najšli naslednike ti dari i pametni darovniki! Augusta 10. so blagoslovili Oča kvardijan, g. Troha iz Čakovca križno pot na Razkriži. Križna pot je iz Italije i košta 16 000 to je šestnajsetjezero dinarov. Vso to šumo je darovala edna hiša iz Razkriža i to hiša Horvatič Ivana. Te starček, kak je pri slavnostnom obedu povedao, kda se je zahvalo zbranoj dühovščini, ka je prišla na posvetitev i se tudi trüdila za zveličanje duš i božo čast, je zato dao postaviti križno pot, naj se dobromi Bogi zahvali za blagoslov v hišnom zakoni, v šterom je preživo 50 let. Mesto zlatoga gostüvanja je obdarüvao cerkev z lepov križnov potjov. Vsi priznavamo, ka je prav včino. Ali bo što med nami, ka de ravno tak delao, ka de mesto več dni trpečega gostüvanja zadovoljen z malov večerjicov, prišparane krajcare pa da na sirote, misijone ali druge namene Jezušove Matercerkve? Bo naslednik i?

Novi način, kak priti do lepe križne poti. V berlinskoj katoličanskoj fari svetoga Matjaša so pozvali bogatejše farnike, naj bi dali na tistom cintori napraviti takše spomenike na grobe, ki bi zednim služili kak posamezne postaje križne poti. Načrt je bio sprejeti. Meseca maja je bila blagoslovljena druga postaja.